

[Lenger]

er nogle grunde til det, når vi varetægtsfængsler folk. Man kan diskutere disse grunde, men der er nogle grunde, og det er ikke enhver, der uden videre kan varetægtsfængsles, og jeg opfatter det som noget meget positivt inden for vores retspleje, at vi har disse mere eller mindre objektive kriterier. De kunne gerne gøres stærkere, men derfor må man ikke, og da slet ikke fra denne talerstol, medvirke til at befordre det indtryk, at når folk bliver løsladt, er det, fordi de er frifundet. Det er jo ikke tilfældet. Det er takket være sådanne udtalelser, at man er med til at opbygge nogle meget betænkelige holdninger til, hvordan retspraksis her i landet faktisk er.

Det får mig også til at sige med adresse til fru Birgith Mogensen, som ikke er her mere, at det slet ikke er udtryk for, at man fratager forbryderen et ansvar, som hun sagde, gennem de liberaliseringer, der trods alt er sket inden for nogle strafferammer. Tværtimod. Jeg har den opfattelse, at man i langt højere grad fratager lovovertræderne et ansvar gennem den måde, man forvalter vore fængsler på. Derfor er jeg grundlæggende enig med fru Birgith Mogensen i, at man skal give lovovertræderne et ansvar, men det, man gør og i særdeleshed gør i vore fængsler, er, at man netop fratager dem et ansvar, og det virker bestemt ikke godt.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg har ikke så meget at føje til det, jeg sagde før, men der er nu fremkommet nogle bemærkninger, især fra hr. Leif Hermanns side, som jeg synes trænger til nogle enkelte tilføjelser.

Hr. Leif Hermann var vældig ude efter uropatroljen og de forhold, den arbejdede ikke under, men med, eller den måde, den arbejdede på. Det var egentlig interessant at høre, at det, hr. Leif Hermann så gerne ville beskytte, var de beboere på Christiania, der i forvejen har sat sig uden for lands lov og ret og har ønsket selv at være det. Det var dem, man i virkeligheden skulle beskytte mod den omsiggribende, meget voldsomme narkohandel, der finder sted derude. Det er et af de tilfælde, hvor den samfundsorden, som vi andre sætter højt, også skal have lov til at virke til beskyttelse af ofrene for de modbydelige forbrydelser, som narko nu engang er,

det være sig af den ene eller den anden art. Det synes jeg nok der er grund til at nævne.

I forbindelse med, hvad hr. Lenger har sagt, vil jeg også lige sige: at vi har det nu herhjemme på den måde, at vi holder på, at der skal være orden i vores samfund, og vi har en samfundsorden, der skal overholdes, og dertil bruger vi vores ordensmagt. Det er derfor efter min mening forkert at sige, at samfundet bruger sin ordensmagt til at løse konflikter. Den bruger ordensmagten til at holde det, den skal, nemlig ro og orden i samfundet, og derfor kommer vi desværre en gang imellem ud for, at der må ske nogle sammenstød – som vi helst så var undgået – fordi nogle sætter sig ud over de grænser, som man nu engang skal holde sig inden for, hvis man vil leve i dette samfund. Så bruger vi vores ordensmagt, og det skal vi bruge den til, og den skal have tak for den indsats, den gør for at holde den ro og orden, som langt, langt de fleste af os ønsker der skal være.

Det var derfor, jeg kom med en flygtig bemærkning før om, at også pressen, ligesom alle vi andre, har en pligt til at støtte vores ordensmagt. Man ser alt for ofte billeder gengivet i pressen og også i TV og på anden vis af disse grusomme overfald på de stakels folk, der har været til stede, hvor der er foregået noget voldeligt. Man ser sjældent det, der passerede lige forud. Det kan jo godt være, at det var det, der var årsagen til, at billederne kom til at se sådan ud. Jeg tror, det ville være gavnligt, om vi i øvrigt – og det være sagt i et spring hen til voldssager – havde en mulighed for den retshåndhævelsesarrest, som vi så ofte har talt om, men desværre ikke har fået igennem endnu.

Den opgave, vores ordensmagt har, er vanskelig, og meget ofte må de folk, der er ude for at virke i marken, stå over for en her-og-nu-afgørelse. Derfor skal vi, der ønsker, at der skal være ro og orden i vores samfund, også give vores politi et rimelig langt tøjrslag. Det er givet, at vores ordensmagt i sit virke og i sin optræden, også den magtanvendelse, den gør brug af, ikke må gå ud over, hvad øjemedet kræver. Sker det, må vores politi tåle kritik og klager, men kritikken og klagerne skal også være af en rimelig art og udmåles med en rimelig alen på baggrund af netop de opgaver, som vi stiller vores ordensmagt.